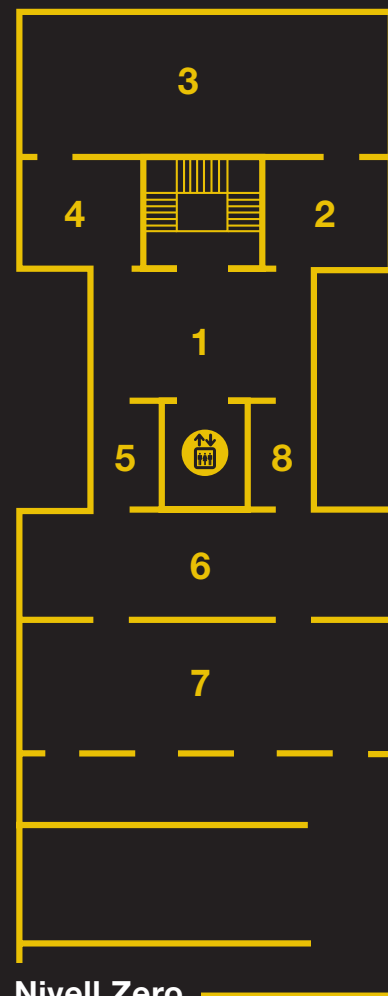

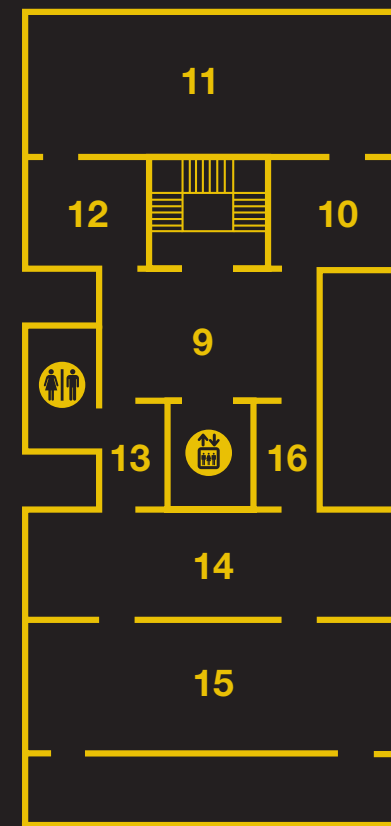
Planta 1

Nivell Zero

Planta 2

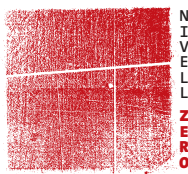
Fundació Suñol

Passeig de Gràcia 98
08008 Barcelona
T +34 93 496 10 32
F +34 93 487 20 19
www.fundaciosunol.org
info@fundaciosunol.org

DILLUNS – DISSABTE 16H – 20H
(DIJOUS, DIUMENGES I FESTIUS TANCAT)

Altres horaris a concretar prèviament
per telèfon o e-mail

Tarifa normal: 4 €
Tarifa reduïda: 2 €

Rosselló 240
08008 Barcelona

DISSENY GRÀFIC: bang! bang!
IMPRESSIÓ: 9.Disseny
DL: 00000000

© Pep Duran, Evru, Carlos Pazos, Barcelona, VEGAP, 2008.
© Tomás Gómez, 2008.

© Fundació Suñol
Queda prohibida la reproducció total o parcial d'aquesta
publicació sense l'autorització de l'editor.

Col·lecció Josep Suñol

1970 – 2001

Guia de visita a les sales

Zush / Evru
Antoni Abad
Niño Longobardi
Eva Lootz
Fina Miralles
Daniel Dezeuze
José María Sicilia
Luis Gordillo
Isidre Manils
Tomás Gómez
Sergi Aguilar
Antoni Tàpies
Joan Brossa
Pere Noguera
Alberto García-Alix
Susana Solano
Miquel Barceló
Robert Llimós
Jaume Barrera
Víctor Mira
Joaquim Chancho
José Manuel Broto
Miquel Mont
Herminio Molero
Curro González
Carles Guerra
Adolfo Schlosser
Antoni Muntadas
Antoni Miralda

Miquel Navarro
Eloi Puig
Pep Duran
Ramon Guillén-Balmes
Jordi Canudas
Peter Hone
Jordi Sabaté
Joan Rom
Javier Mariscal
Pello Irazu
Bill Culbert
J. S.
Rosa Amorós
Tonet Amorós
Jaume Plensa
Elisabeth Ballet
Antonio Socias
Tom Carr
Carlos Pazos
Jordi Colomer
Jordi Tolosa
Yamandú Canosa
Idroj Sanicne
Ramon Parramon
José Noguero
Juan Uslé
Jordi Martorell
Eugenio Cano
Carmen Calvo
Luis Macías

Exposició 07.02. – 31.12.2008

Sala 1

Zush / Evru
Autorretrato, 1970

Nino Longobardi
Sense títol, 1982

Antoni Abad
Fragmento díscolo, 1991

Sala 2

Zush / Evru
Dobrenia, 1990

Eva Lootz
Sense títol, 1980

Fina Miralles
Sense títol, 1979

Daniel Dezeuze
Sense títol, 1976

Sala 3

José María Sicilia
Flor marco negro, 1987

Tomás Gómez
Noche americana-a, 1988
Noche americana-b, 1988

Luis Gordillo
Situación meándrica -3,
1986
Sense títol, 1987

Isidre Manils
Kigali 5 km, 1996

Sergi Aguilar
30 falques, 1980

Sala 4

Pere Noguera
Sense títol, 1983

Joan Brossa
Capitomba, 1986

Antoni Tàpies
Peu i vernís, 1985
Càntir i bota, 1987

Sala 5

Alberto García-Alix
A ras de suelo, 1997
Mujer, 1997
S/T, 1998
Autorretrato, 1997

Sala 6

Susana Solano
La parella núm. 1, 1988

Miquel Barceló
Le bal des pendus, 1992

Robert Llimós
Capell, 1980
Lluana, 1980
Porc, 1980

Jaume Barrera
El sabor dulce del lugar da amor a la mentira, 1995

Sala 7

Jaume Plensa
Sense títol, 1986

Curro González
Espejismos: Deutscher Supermarkt, 1990

Herminio Molero
Sense títol, 1975

Miquel Mont
Sans titre, 1990

Luis Gordillo
La piscina del espíritu santo,
1987

José Manuel Broto
Río oscuro, 1984

Victor Mira
Pintura de la media muerte,
1986

Robert Llimós
Picnic, 1982

Sala 8

Carles Guerra
Interrupcions 1, 1998

Sala 9

Antoni Muntadas
The last ten minutes, 1977

Sergi Aguilar
Blinky, 1990 – 1991

Adolfo Schlosser
S/T, 1980

Antoni Miralda
Sense títol, 1979

Sala 10

Miquel Navarro
Brazo-cactus, 2001

Eloi Puig
Sense títol, 1993
Uno y su esquema, 1999

Zush / Evru
Sense títol, 1990

Sala 11

Pep Duran
Paisatge trobat, 1990 – 1991
Les sabates de Picabia,
1988
Sense títol, 1988
Sense títol, 1988

Elisabeth Ballet
Les parcours des mots,
1992

Rosa Amorós
Si no fos..., 1992

Tonet Amorós
Omnium uterorum mater,
1991
Picnolepsia plúmbica,
picnolepsia estànica, 1992

Jordi Canudas
Sense títol, 1990

Javier Mariscal
Cepillo sube y baja, 1989

J. S.
Vespa, 1990

Jaume Plensa
Cap de gos, 1983

Joan Rom
Safates, 1989
Peu, 1991

Jordi Sabaté
Patmos, 1992
Por un desmedido sentir,
1994
Potencia, 1996

Peter Hone
Residue, 1992
Fragment four, 1991

Ramon Guillén-Balmes
Modelo de uso nº 5, 1992
Petit suport per Txema Retama, 1993

Pello Irazu
Plural, 1991

Antoni Tàpies
Butaca, 1987

Bill Culbert
Orange-green-mr. Propre-yellow, 1990

Sala 12

Antonio Socias
Justificación derecha, 1998
Madre pintura 13, 2001

Tom Carr
Sense títol, 1990
Sense títol, 1991

Sala 13

Idroj Sanicne
Orhl 21289, 1989

Carlos Pazos
Parole, parole, 1991

Sala 14

Jordi Colomer
Dibuix complex, 1988
Se couche et se leve amb caracola, 1988
La puça F, 1992

Jordi Tolosa
Després d'una nit d'estranya joia, 1988

Ramon Parramon
Sense títol, 1988
Kissme, 1989

Yamandú Canosa
Claustro, 1988
H 124, 1991

José Noguero
Mar mirall, 1992

Miquel Mont
Sense títol, 1995
Sense títol, 1996

Joaquim Chancho
Sense títol, 1984

Sala 15

Eugenio Cano
Sense títol, 1997

Jordi Martorell
Apoteosis del hombre blanco, 1991

Juan Usié
City box, 1998 – 1999
Sense títol, 1999

Carmen Calvo
Estantería, 1990

José Noguero
Sense títol 13, 1991
Sense títol, 1992

Sala 16

Herminio Molero
Sense títol, 1990

Luis Macías
Sense títol, 1992
Sense títol, 1992
Sense títol, 1995

Col·lecció Josep Suñol

1970 – 2001

La Fundació Suñol va obrir al públic la Col·lecció de Josep Suñol el maig de 2007, amb una mostra titulada **1915 – 1995**, que incloïa les obres més emblemàtiques dels fons de la col·lecció.

Aquella primera part plantejava, en la seva presentació, unes segmentacions de continguts no cronològics, sinó representatius d'una itinerància per les avantguardes del segle XX.

La segona part de la col·lecció, titulada **1970 – 2001**, conté algunes obres d'art conceptual, minimal i *arte povera*. S'ha trobat oportú mostrar aquestes obres en la mesura que aquestes tendències van tancar un cicle, que es va caracteritzar per una càrrega de forta radicalitat en els seus plantejaments, contrastant dràsticament amb actituds posteriors.

↑ Pep Duran
Paisatge trobat, 1990 – 1991

← Tomás Gómez
Noche americana-a, 1988

La present exposició ofereix una visió molt explícita d'aquests últims anys del segle passat. L'amistat-complicitat que es va produir entre el col·leccionista i la majoria dels artistes que destacaven en aquell moment, arrel de visitar els seus tallers i seguir-ne les trajectòries, fa que les obres que conformen aquesta mostra siguin un bon exemple del que va succeir en aquell determinant període amb les arts plàstiques.

1970 – 2001 es centra principalment en els anys 80 i 90. Aquestes dècades es van caracteritzar per la irrupció en l'escena de l'art, d'uns moviments anomenats *transavanguardia italiana*, neoexpressionisme alemany, *bad painting* i la nova escultura britànica. Aquesta nova concepció de l'art es va estendre ràpidament per totes les geografies, inclosa la de l'Estat espanyol. El que va unir a aquestes noves generacions d'artistes va ser que totes elles es qüestionaven la validesa de les avantguardes històriques, a partir d'una certa percepció d'afebliment en el progrés de l'art, de crisi del subjecte i del moviment modern.

Es podria afirmar que tots els artistes apostaven per un fort canvi en la pràctica de l'art.

Potser el fet més important va ser el tornar a potenciar el sentit interpretatiu de l'obra d'art a través d'una relectura de la història, entesa com un esdeveniment del passat, però també del present. Per això, el model a seguir fou l'utilització del dibuix i la pintura, com a fórmula per mostrar la realitat que ens envolta a través d'imatges més emocionals i expressives d'allò que ens és més pròxim. L'objecte –la paraula escultura pràcticament desapareix– s'instal·la en un espai no jeràrquic, no totèmic. El volum ja no s'inventa, són els objectes que existeixen en el nostre entorn els que, a mode de collage, ens acosten a un món més reconeixible. La fotografia i les noves tecnologies entren a formar part del calaix d'eines que amplien el camp de comunicació, facilitant la immediatesa de la notícia.

Aquesta nova sintaxi visual fa que els continguts i el resultat de la seva representació desplacin anteriors aspectes conceptuals i utòpics, cap a altres més espontanis i nihilistes, però no per això, menys transcendents.

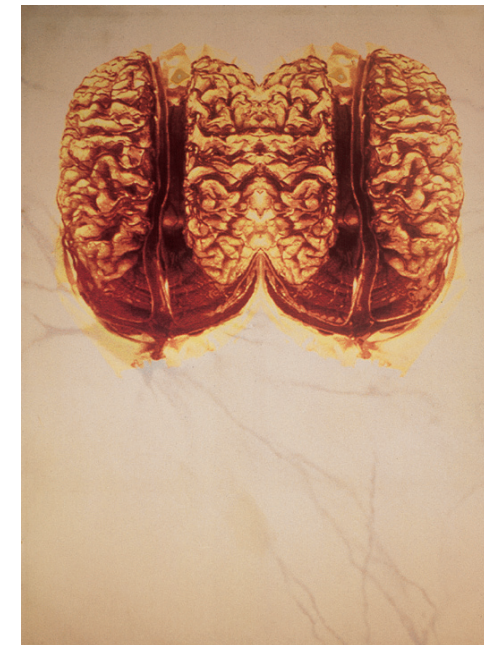
Apareix una certa desinhibició: tot és possible per tal de transmetre vivències

↑ Carlos Pazos
Parole, parole, 1991

personals d'una forma instantània. Es podria definir aquest període com una itinerància per un espai que ens és proper, familiar. El desplaçar-se contínuament és una condició bàsica; l'estil d'un mateix autor canvia constantment i ja no importa la coherència; el que interessa és la transcripció diària del que succeeix, per a que les experiències personals passin a ser col·lectives.

La col·lecció continua argumentant que l'art existeix pel fet que hi ha idees que només poden ser expressades a través d'imatges i que aquestes, a la vegada, representen l'esperit del seu temps. Vist a certa distància, l'art del segle XX sembla haver-se fet a sí mateix a base de sòlides afirmacions, però també d'evolucionar, replantejar i negar. És únicament a través d'aquesta premissa que podem entendre el cicle d'idees i contraidees, que ens han aportat una forma de mirar i de veure, molt fèrtil, en l'àmbit de les arts visuals.

↑ Zush / Evru
Dobrenia, 1990